

gende Lovforslag har kunnet tage de Indstillinger til Følge, som det ærede Udvalgs Flertal i Fjor fremkom med.

Bossen: Sige over for hvad den ærede Finantsminister nu udtalte, skal jeg kun minde om, at naar den ærede Minister siger, at der ikke har været nogen praktisk Grund til at søge disse saakaldte civile Svalider optagne under de Regler for Svalideforsørgelsen, der hidtil ubelukkende have været gjældende for de militære, har det netop under Finantslovsforlaget's Behandling Mar for Mar været følt som en praktisk Ulempe, at vi ikke med Hensyn til disse Spørgsmaal havde faste Regler. Man har bestandig spurgt, hvorledes man er gaaet frem i tidligere Tilfælde, og har søgt at komme disse saa nær som muligt i de Regler, man har villet følge, men der har altid været en saadan Jamlen, at det ikke har Andet end kunnet virke uheldigt. Paa den anden Side maa jeg dog lige over for de Bedkommende selv fastholde, at der er en væsentlig Forskjel paa, om man henstiller den Tilskadekomnes fremtidige Forsørgelse til de tilfældige Omstændigheder, der kunne være til Stede i det Dieblit, Bestemmelsen skal tages, eller om man giver ham en fast, bestemt lovlig Udgang til Understøttelse af Staten. Der er en Forskjel derpaa, som ikke blot er moralisk, om jeg maa kalde den saaledes, men ogsaa lige frem økonomisk, thi Afgjørelsen kan blive forskjellig i de forskjellige Tilfælde; men hvorom Alting er, have de civile Embeds- og Bestillingsmænd efter min Anskuelse samme Krav paa, at Staten kan sige til dem: Lider Du Skade paa Helbred og Lemmer i min Tjeneste, saa er der Dig ved Lov tilfikkret en vis aarlig Understøttelse. Derfor kan jeg ikke Andet end fastholde Unskeligheden af, at Reglerne for Svalideforsørgelsen kunne komme til at omfatte baade de Civile og de Militære, og jeg tror ikke, at det vil være vanskeligt at optage saadanne Regler. Da det af Udvalget i Fjor gjorte Forsøg ikke fremkom for Thinget, haaber jeg, at det i indværende Samling skal lykkes at fremlægge Forslag til saadanne omfattende Regler.

Finantsministeren: Jeg vil ikke modsigte, at det kan have en vis moralisk Betydning, at der findes bestemte Regler for en civil Svalideforsørgelse, men jeg tror, at maatte modsigte det ærede Medlems Anskuelse om, at man med Hensyn til dette kunde anvende omtrent de samme Principer, som man har med Hensyn til de militære Svaliders Forsørgelse, netop paa Grund af de manglende Pensionsbestemmelser for disse Folk, og fordi Svalideforsørgelsen for en Del er knyttet til Pensionsberettigelsen. Det er ganske rigtigt, som det ærede Medlem bemærkede, at man jævnlig har famlet over for disse Spørgsmaal, og jeg benytter Leiligheden til at sige, at naar der i Udvalgets Betænkning i Fjor blev henvist til de hid-

til gjældende Regler, saa er det netop Vanskeligheden, at der ingen Regler gjælder; man har maattet afsætte Understøttelserne efter de i hvert Tilfælde foreliggende Omstændigheder. Men kan man finde faste Regler, som vel nærmest maatte søges i, at der blev tillagt Bedkommende Pensionsberettigelse af deres fulde Løn eller noget lignende, kort sagt tog Hensyn til de Forhold, under hvilke de Paaagjældende vare, skal der ikke fra min Side blive reist nogen Indvending der imod. Jeg skal imidlertid efter de Oplysninger, jeg har kunnet skaffe mig, tillade mig at anføre, at der i en lang Række af Mar er indtruffet følgende Tilfælde, hvor der kunde være Tale om at give Civile Svalidundersøttelse, nemlig 1 under Telegrafvæsenet, 5 Bestillingsmænd ved Sernbanen og 2 under Soldvæsenet, som vilde være at hense under den Kategori, jeg har omtalt. Det synes altsaa ikke at være mange.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Bossen: Jeg tillader mig at foreslaa, at denne Sag henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer, idet jeg nemlig gaar ud fra, at man i Mar ligesom i Fjor vil ønske, at samtlige de militære Lovforslag blive behandlet af samme Udvalg. Det vil derfor være nødvendigt allerede nu at gaa til Nedsættelsen af et Militæruvalg, naar man ikke vil udsætte sig for den Ulempe, hvorunder vi led i Fjor, da der først blev nedsat et mindre Udvalg, som senere blev stærket.

Uden videre Forhandling blev

Bossens ovennævnte Forslag
vedtaget enstemmig med 62 Stemmer.

Man gif dernæst til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af „Forslag til Lov om Forhøielse af Svalideforsørgelser.“

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1487—88.)

Overmoes: Jeg har kun bedet om Ordet for at henlede Opmærksomheden paa, at saafremt det Forslag, som vi nys behandlede, maatte blive skudt til Side for dette, der nu er til Forhandling, ville invalide Officerer efter dette sidste Forslag blive noget uheldigere stillede end efter